

Ma a magyar vízilabda történelmének két szomorú napjáról emlékezhetünk meg. Itt a Farkasréti temetőben Németh Jánosra – Jameszra, aki 25 évvel ezelőtt hunyt el.

Németh János könyvet írt, melyet így kezdett: 1933. március 5-én a Magyar Rádió bejelentette – azaz 80 évvel ezelőtt –, hogy a hajnali órákban elhunyt Komjádi Béla, aki a magyar vízilabda első aranykorának meghatározó egyénisége, szövetségi kapitánya. Ez a hír megrázta a közvéleményt, a válogatott tagjait.

De térjünk vissza Németh Jánoshoz. Ki is volt ő? A világ hamar felejt, a múltból, a sport dicső eredményeiből előjön egy-egy név. Ha a vízilabda történetét, eredményeit, neveit újraolvassuk, az ő neve fakulatlan, mert egy időben ő volt a vízipóló. A sportág koronázatlan királya, a nagy center, az Újpest, majd az FTC válogatott középcsatára, a póló virtuóza (Zöld Ferenc).

1906-ban született. Fiatalon elveszítette édesapját, így édesanyja 3 gyermekét szűkös körülmények között nevelte. Inasként dolgozott.

11 évesen megismerkedik Lágymányoson az úszással. Az NSC-ben edzője javasolta, ne költse a pénzt mozira, szórakozásra, hanem uszodára, mert Te jó úszó leszel! látta meg a benne rejlő lehetőséget.

Megkedveli a vízilabdázást, de érzi, ehhez azonban erősíteni kell magát. Ökölvívó edzésekre jár, ahol Szigeti Lajos Európa bajnok, olimpiikon foglalkozik vele, de ő a vízilabdázás mellett döntött.

20 évesen az UTE csapatához igazol, ahol 10 alkalommal nyert magyar bajnokságot.

1923-ban bekerül a Komjádi-féle válogatottba, ahol 103 mérkőzésen szerepelt.

1932-ben, Los Angelesben; 1936-ban Berlinben olimpiai bajnokságot nyert, mint a csapat centere.

A Komjádi korszak eseményeinek nem csak egyszerű tanúja, hanem főszereplője, a legnagyobbak egyike volt. Kétezernél több gólt lőtt. Tudását az egész világ elismerte, csodálta, ezzel elnyerte a legnagyobb kitüntetést, a Jamesz becenevet kapta meg. Ő lett a világ vízilabda életének egyetlen örök Jamesz-e.

Amikor az UTE csapatához került, az Egyesült Izzó dolgozója lett, de nehézségei akadtak a munkahely körül, ezért ki akart vándorolni. Idejében utolérték, visszahívták Újpestre, itt a Városházán kapott munkát. Éjszakánként tanult, titokban befejezte a középiskolát, és az egyetemre is beiratkozik, diplomát szerzett. Később az Újpesti Kórház gondnoka lett. 1935-ben megnősült.

Kudarcok, ellentétek miatt 1940-ben átmegy az FTC csapatához, ahol 1945-ig játszott, és ott is magyar bajnokságot nyert.

1945 után kórházi gondnok, azonban ezt az állását 1949-ben elveszítette. Kis beosztásokba került. Tatabányán edzősködik, később a VTSK elnöke.

1948-ban a londoni olimpián a vízilabdacsapat szövetségi kapitánya, ahol ezüstérmes lett.

1956-ban külföldre távozik. Madridban telepedett le.

Spanyolországban állami edzőként dolgozik, munkáját elismerés, megbecsülés övezi 1969-ben a Floridában található Hallhatatlanok Csarnokának tagjává választották első magyarként!

Gyarmati Dezső az Aranykorszak című sikeres könyvében így írt Németh Jameszról: A világháború előtti időszak egyetemes vízilabda törtélmének legnagyobbja. Lefoghatatlan center, aki mindent tudott, amit egy vízilabdázónak akkoriban tudnia kellett, amit ő tudott, azt rajta kívül senki. Gömbérezéke, fizikai ereje, helyzet felismerő képessége, úszógyorsasága játékosársai fölé emelte, sokkal, nagyon sokkal.

1988-ban hunyt el Madridban. Kérésére a Farkasréti temetőben helyezték örök nyugalomra.